

Arrest

nr. 341 150 van 13 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 bus 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DHONDT *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 mei 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenoot van mevrouw D.B.L.R.L., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 26 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 324 277 van 28 maart 2025 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 30 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2024 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote D.B.,L.R.L. (...) (RR(...)), van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 26.11.2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 324 277 dd. 28.03.2025, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Bestaansmiddelen van betrokkene

- Uitkeringsattest (dd. 18.04.2024) op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is sinds 18.01.2021 tot op datum van het attest en tijdens de periode 01.01.2024 – 17.04.2024 uitkeringen ontving + rekeningafschrift op 26.04.2024, 27.02.2024 en 29.07.2024 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de invaliditeitsuitkering heeft ontvangen

Vooreerst wat betreft de documenten m.b.t. de bestaansmiddelen van de moeder van betrokkene. Er kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet betrokkene zelf (zie Raad van State van 02.03.2023 (arrestnummer 255.940): “Bij de behoefteanalyse (artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet) wordt op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het referentiebedrag (namelijk 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 'betreffende het recht op maatschappelijke integratie' en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet) toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest met schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de huidige verzoekende partij voor het maken van de behoefteanalyse rekening moest houden met de eigen inkomsten van huidige verweerder.”

Op basis van de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering ontvangt. Voor de toets van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon nemen we dit bedrag in aanmerking. Er kan echter niet toe worden besloten dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Uit voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon blijkt alvast uit het huurcontract van de woning van de referentiepersoon, ingaande 01.12.2016, dat de maandelijkse huurprijs werd vastgelegd op 570,01 EUR + 13 EUR kosten. Aangezien betrokkene verder geen concrete stukken voorlegt over de vaste en variabele kosten en aldus niet aantoont voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon

voor een persoon met gezinslast te beschikken, kan geen concrete berekening gebeuren en dient de behoefteanalyse te stoeien op betrouwbare bronnen. Vooreerst wat betreft de gemiddelde kosten voor gas, elektriciteit en water, stelt het Huishoudbudgetonderzoek 2020 dat de uitgave per huishouden volgens de grootte van het huishouden (2 personen) 123,42 euro per maand bedragen (Bron: Statbel). Verder stelt dit onderzoek dat een dergelijk gezin gemiddeld 482,41 euro per maand spendeert aan voeding en niet alcoholische dranken. Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en het huurcontract, wil dit zeggen dat voor alle resterende vaste én variabele kosten slechts 488,28 EUR/maand (lees: 968,28 EUR verminderd met de huurkosten) ter beschikking blijft om betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat de referentiepersoon de huur én alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) met haar inkomen kan betalen.

Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat voorliggende bestaansmiddelen, behoudens bewijs van het tegendeel, te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor beide betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Gezien al deze overwegingen kan er niet besloten worden om, in afwijking van art. 40ter, alsnog het verblijfsrecht te kunnen toestaan op basis van art. 42, §1, tweede lid.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*”, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij zich beroept op een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet op afdoende en correcte wijze is gemotiveerd. Zij wijst er op, naast haar kritiek op de motieven dat niet blijkt dat de referentiepersoon de kosten van het gezin op haar kan nemen, dat er nog steeds de afhankelijkheid is van de referentiepersoon ten aanzien van haar, een afhankelijkheid die in de procedure voor de Raad ruimschoots werd gedocumenteerd, dat ook het kind van haar partner van haar afhankelijk is, daar diens vader geen rol meer speelt in het leven van het Belgisch kind dat de verzoekende partij als vader ziet, en dat zij, zeker wanneer de moeder moeilijke medische periodes doormaakt, de zorg opneemt voor het kind. Zij wijst erop dat hierover met geen woord wordt gerept in de bestreden beslissing, wat een gebrek is in de motivering.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij wijst er opnieuw op dat er nog steeds de afhankelijkheid is van de referentiepersoon ten aanzien van haar, een afhankelijkheid die in de procedure voor de Raad ruimschoots werd gedocumenteerd, dat ook het kind van haar partner van haar afhankelijk is, daar diens vader geen rol meer speelt in het leven van het Belgisch kind dat de verzoekende partij als vader ziet, en dat zij, zeker wanneer de moeder moeilijke medische periodes doormaakt, de zorg opneemt voor het kind. Zij meent dan ook dat de

verwerende partij onvoldoende gefundeerd beslist haar aanvraag te weigeren nu zij geen rekening houdt met deze argumenten, hetgeen volgens haar niet redelijk is.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De verzoekende partij meent aldus dat in de bestreden beslissing voorbij gegaan wordt aan de afhankelijkheid van de referentiepersoon ten aanzien van haar, een afhankelijkheid die, zo stelt zij, in de procedure voor de Raad ruimschoots werd gedocumenteerd. In haar feitenrelaas stelt de verzoekende partij dat zij integraal verwijst naar de verklaringen die zij heeft afgelegd in voorafgaande procedures, dat zij sinds oktober 2022 een relatie heeft met een Belgische partner, dat zij gehuwd zijn op 11 mei 2024, dat de referentiepersoon een zoon heeft van 4 jaar waarmee zij een vader-zoon relatie heeft, dat het op basis van dit huwelijk is dat zij gezinshereniging aanvroeg, dat de aanvraag in eerste instantie geweigerd werd door de verwerende partij omwille van het inreisverbod en het feit dat er geen bewijs was van een afhankelijkheidsrelatie, dat deze beslissing door de Raad vernietigd werd.

3.4. De vorige beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 26 november 2024 werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 324 277 van 28 maart 2025. Hierin werd door de Raad onder meer gesteld wat volgt:

“De verzoekende partij legt bij haar verzoekschrift stukken voor die betrekking hebben op de medische situatie van haar partner en waaruit blijkt dat er voor de referentiepersoon op 19 januari 2024 sprake is van opvolging op de dienst Neurologie omwille van “epilepsie met myoclonische absences, nieuwe episodes van vallen”. Besluitend in het verslag van 19 januari 2024 wordt onder meer gesteld dat er opvolging is naar aanleiding van twee soorten aanvallen, enerzijds de gekende refractaire absence epilepsie en anderzijds andere aanvallen met duizeligheid, hartkloppingen en plotse val, steeds voorkomend in rechtstaande houding. Voorts blijkt uit het verslag van 11 oktober 2024 dat de referentiepersoon werd opgenomen op de dienst Neurologie van 7 tot 11 oktober 2024 omwille van episodische gevoelsstoornissen ten hoogte van de onderste ledematen.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat onder meer de motieven dat zij voor zichzelf kan zorgen en dat zij wel degelijk over de mentale en fysieke capaciteiten beschikt waar een volwassene verondersteld wordt over te beschikken, om voor zichzelf te zorgen en voor zichzelf en haar kind in te kunnen staan, niet gebaseerd zijn op onderzoek, maar wel algemene aannames betreffen.

De Raad stelt vast dat uit de bijlage 19ter, noch uit enig ander stuk uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij gevraagd werd om stukken bij te brengen die de afhankelijkheidsverhouding tussen haar en de referentiepersoon kunnen staven.

Hoewel de bewijslast bij het indienen van een aanvraag in beginsel bij de aanvrager ligt, dient in casu te worden vastgesteld, dat aangezien het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie niet voortvloeit uit de wettelijke bepalingen, maar uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, het niet vaststaat dat de verzoekende partij wist of diende te weten dat zij hierover stukken moest neerleggen. Het kan de verzoekende partij dan ook niet ten kwade worden geduid, zoals aangegeven in de verweernota, de medische documenten die zij voegt bij haar verzoekschrift, niet te hebben gevoegd in het kader van haar aanvraag gezinshereniging.

Het kwam aan het bestuur toe om, indien zij over de afhankelijkheidsverhouding (bijkomende) informatie wenste, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter. Dit geldt in casu des te meer daar, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, de verwerende partij reeds op de hoogte was van het feit dat de referentiepersoon een ziekte-uitkering ontving.

Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij haar beoordeling dat de referentiepersoon voor zichzelf kan zorgen en dat zij wel degelijk over de mentale en fysieke capaciteiten beschikt waar een volwassene verondersteld wordt over te beschikken, om voor zichzelf te zorgen en voor zichzelf en haar kind in te kunnen staan, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.”

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de afhankelijkheid van de referentiepersoon ten aanzien van haar in de procedure voor de Raad – die geleid heeft tot de nietigverklaring van de vorige beslissing tot weigering van verblijf op grond van het bestaan van een inreisverbod en het feit dat er geen bewijs voorlag van een afhankelijkheidsrelatie – werd gedocumenteerd, dat over deze afhankelijkheidsrelatie met geen woord wordt gerept in de *in casu* bestreden beslissing en dat de verwerende partij onvoldoende gefundeerd beslist haar aanvraag te weigeren nu zij geen rekening houdt met deze argumenten.

De verwerende partij betwist niet dat in de bestreden beslissing niet ingegaan wordt op de vraag naar de afhankelijkheid van de Belgische echtgenote ten aanzien van de verzoekende partij, meer nog de

verwerende partij gaat in haar verweernota, behoudens het herhalen van een deel van de argumentatie hieromtrent om te wijzen op het feit dat met het inkomen van de referentiepersoon ook dient gezorgd te worden voor een minderjarig kind, niet in op voormeld argument van de verzoekende partij.

3.5. Kernvraag is of in het kader van een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden van een derdelands-familieid, echtgenoot, van een Belgische onderdaan, omwille van het niet voldoen aan de voorwaarden van het beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, eveneens een onderzoek naar de afhankelijkheid vereist is en of de verwerende partij daar steeds toe gehouden is/gehouden is dit uit eigen beweging dient te doen.

In casu kan dienstig verwezen worden naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie in het licht van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), waarin onder meer wordt gesteld:

“Met zijn tweede vraag, die als eerste moet worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een lidstaat een verzoek om gezinshereniging, wanneer het wordt ingediend door de echtgenoot-derdelander van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, afwijst op de enkele grond dat de Unieburger voor zichzelf en zijn echtgenoot niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komen van het nationale sociaalekonomische stelsel, zonder dat is onderzocht of tussen beiden een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat bij weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan de echtgenoot, de Unieburger gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten en aldus het effectieve genot zou verliezen van de belangrijkste rechten die hij aan zijn status ontleent.

33 In de eerste plaats dient te worden benadrukt dat het Unierecht in beginsel niet van toepassing is op een verzoek om gezinshereniging van een derdelander met een gezinslid dat onderdaan van een lidstaat is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, en dus in beginsel niet in de weg staat aan een regeling van een lidstaat op grond waarvan een dergelijke gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van een voorwaarde inzake voldoende middelen zoals beschreven in het vorige punt.

34 In de tweede plaats dient echter te worden opgemerkt dat het stelselmatig en zonder enige uitzondering opleggen van een dergelijke voorwaarde kan leiden tot schending van het afgeleid verblijfsrecht dat krachtens artikel 20 VWEU in zeer bijzondere situaties moet worden toegekend aan de derdelander die familieid is van een Unieburger.

35 In dat verband zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

36 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 48 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

37 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 49 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

38 De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

39 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familieid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 51].

40 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger,

die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

41 Hieruit volgt dat een derdelander alleen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU indien zowel deze derdelander als de Unieburger, die een familielid is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten wanneer geen dergelijk verblijfsrecht wordt toegekend. Bijgevolg kan de toekenning van een dergelijk afgeleid verblijfsrecht slechts worden overwogen wanneer de derdelander die familielid van een Unieburger is, niet voldoet aan de voorwaarden om op grond van andere bepalingen – met name de nationale regels inzake gezinshereniging – een verblijfsrecht te krijgen in de lidstaat waarvan deze burger onderdaan is.

42 Zodra vaststaat dat noch krachtens het nationale recht noch krachtens het afgeleide Unierecht een verblijfsrecht kan worden toegekend aan de derdelander die familielid van een Unieburger is, heeft het bestaan van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen beiden dat de Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten indien zijn familielid-derdelander van het grondgebied wordt verwijderd, tot gevolg dat artikel 20 VWEU de betrokken lidstaat in beginsel verplicht om de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te verlenen.

43 In de derde plaats dient echter nog te worden opgemerkt dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat de lidstaten in bepaalde bijzondere omstandigheden kunnen weigeren om het uit artikel 20 VWEU voortvloeiende afgeleide verblijfsrecht toe te kennen, aangezien het niet absoluut is.

44 Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering op dit afgeleide verblijfsrecht die met name verband houdt met de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid (arresten van 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 36, en 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81).

45 De weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid van een Unieburger is, zou dus met het Unierecht in overeenstemming zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die door die derdelander zijn gepleegd, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is de verplichting met zich brengen om het grondgebied van de Unie te verlaten [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

46 Bijgevolg dient te worden onderzocht of artikel 20 VWEU op dezelfde wijze de lidstaten in staat stelt om op het in dit artikel neergelegde afgeleide verblijfsrecht een uitzondering te maken die verband houdt met het vereiste dat de Unieburger over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

47 In dat verband dient te worden benadrukt dat bij de beoordeling van een uitzondering op het uit artikel 20 VWEU voortvloeiende afgeleide verblijfsrecht onder meer rekening moet worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (arresten van 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 36, en 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81), en meer algemeen met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van het Unierecht.

48 Wanneer aan een derdelander die familielid van een Unieburger is, het afgeleide verblijfsrecht op het grondgebied van de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit, zou worden geweigerd op de enkele grond dat deze laatste niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, terwijl tussen beiden een afhankelijkheidsverhouding bestaat als beschreven in punt 39 van het onderhavige arrest, zou dat een aantasting vormen van het effectieve genot van de belangrijkste uit de status van Unieburger voortvloeiende rechten, die onevenredig is uit het oogpunt van het doel dat met een dergelijke middelentoets wordt nagestreefd, namelijk het veiligstellen van de overheidsmiddelen van de betrokken lidstaat. Een dergelijk louter economisch doel verschilt immers fundamenteel van het doel de openbare orde te handhaven en de openbare veiligheid te waarborgen, en kan geen rechtvaardiging vormen voor zulke zware inbreuken op het effectieve genot van de belangrijkste rechten die uit de status van burger van de Unie voortvloeien.

49 Wanneer er tussen een Unieburger en een derdelander die een familielid is sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van punt 39 van dit arrest, staat artikel 20 VWEU bijgevolg eraan in de weg dat een lidstaat een uitzondering maakt op het afgeleide verblijfsrecht dat bij dit artikel wordt toegekend aan de derdelander, op de enkele grond dat de Unieburger niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

50 Zoals de advocaat-generaal in wezen heeft opgemerkt in punt 66 van zijn conclusie, kan de aan de Unieburger opgelegde verplichting om voor zichzelf en zijn familielid die derdelander is over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, afbreuk doen aan de nuttige werking van artikel 20 VWEU indien zij ertoe leidt dat de derdelander het grondgebied van de Unie als geheel moet verlaten en dat de Unieburger zich feitelijk genooddakt ziet hem te vergezellen en dus ook zelf het grondgebied van de Unie te verlaten omdat tussen hen beiden een afhankelijkheidsverhouding bestaat.

51 Wat in de vierde plaats de procedurele voorwaarden betreft waaronder een derdelander in het kader van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging kan aanvoeren dat hij een afgeleid recht ontleent aan artikel 20 VWEU, heeft het Hof geoordeeld dat het weliswaar een zaak van de lidstaten is om te bepalen hoe

zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties als bedoeld in punt 39 van het onderhavige arrest krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van dat artikel 20 [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 54].

52 Waar de nationale overheden niet verplicht zijn om systematisch en uit eigen beweging na te gaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 VWEU, aangezien het aan de betrokken persoon is om de bewijzen aan te dragen op grond waarvan kan worden beoordeeld of de toepassingsvoorwaarden van artikel 20 VWEU zijn vervuld, zou de nuttige werking van dit artikel in gevaar komen wanneer de derdelander of de Unieburger die een familielid is, verhinderd zou worden de bewijzen over te leggen op grond waarvan kan worden beoordeeld of er tussen hen een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 VWEU bestaat (zie naar analogie arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punten 75 en 76).

53 Derhalve kan de bevoegde nationale overheid waarbij door een derdelander een aanvraag is ingediend tot verlening van een verblijfsrecht ten behoeve van gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de betrokken lidstaat is, deze aanvraag niet automatisch afwijzen op de enkele grond dat de Unieburger niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij dient integendeel op basis van de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger vrijelijk moeten kunnen overleggen, en zo nodig door de nodige onderzoeken te verrichten, na te gaan of er tussen deze twee personen een afhankelijkheidsverhouding bestaat zoals beschreven in punt 39 van het onderhavige arrest, zodat aan de derdelander in beginsel een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend op grond van artikel 20 VWEU (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punten 75-77).

54 Gelet op een en ander moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een lidstaat een verzoek om gezinshereniging, wanneer het wordt ingediend door de echtgenoot-derdelander van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, afwijst op de enkele grond dat de Unieburger voor zichzelf en zijn echtgenoot niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komen van het nationale socialebijstandstelsel, zonder dat is onderzocht of tussen beiden een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat bij weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan de echtgenoot, de Unieburger gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten en aldus het effectieve genot zou verliezen van de belangrijkste rechten die hij aan zijn status ontleent.” (eigen onderlijnen)

3.6. Hoewel “de nationale overheden niet verplicht zijn om systematisch en uit eigen beweging na te gaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 VWEU, aangezien het aan de betrokken persoon is om de bewijzen aan te dragen op grond waarvan kan worden beoordeeld of de toepassingsvoorwaarden van artikel 20 VWEU zijn vervuld”, stelt de Raad samen met de verzoekende partij vast dat de afhankelijkheid van de referentiepersoon ten aanzien van haar (de verzoekende partij) in de procedure voor de Raad – die geleid heeft tot de nietigverklaring van de vorige beslissing tot weigering van verblijf genomen naar aanleiding van de *in casu* voorliggende aanvraag om gezinshereniging, en dit op grond van het bestaan van een inreisverbod en het feit dat er geen bewijs voorlag van een afhankelijkheidsrelatie – werd gedocumenteerd.

3.7. De Raad herinnert er ook aan dat het Hof van Justitie in zijn arrest K.A. e.a. heeft geoordeeld dat “Uit de punten 64 tot en met 75 van het onderhavige arrest volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat: – wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend” (HvJ-EU, 8 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16, § 76).

Het begrip afhankelijkheid dat een verblijf kan rechtvaardigen, is niet beperkt tot financiële afhankelijkheid, maar moet ruimer worden opgevat als een materiële, logistieke, emotionele afhankelijkheid, enz., zodat de verwerende partij bij haar onderzoek rekening moet houden met alle relevante omstandigheden die naar voren zijn gebracht.

Aangenomen dat de verzoekende partij, die meerderjarig is, niet financieel afhankelijk is van haar echtgenote, de gezinshereniger, is het *in casu*, gelet op de voorliggende omstandigheden, overeenkomstig artikel 20 van het VWEU aan de verwerende partij om haar onderzoek uit te breiden tot andere aangevoerde elementen van afhankelijkheid, in dit geval die welke voortvloeien uit de gezondheidstoestand van de echtgenote van de verzoekende partij.

3.8. Door zich niet uit te spreken over de aangevoerde elementen van afhankelijkheid van de Unieburger/Belg ten aanzien van de verzoekende partij, is de verwerende partij niet tegemoet gekomen aan

de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht waarbij zij er dient voor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. De Raad herhaalt dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geen dienstig verweer voert tegen de hierboven besproken kritiek van de verzoekende partij.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER